

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Habacvc Propheta

Habakuk

Argentorati, 1526

VD16 B 3952

Sed tu domine deus mesu, sanctus meus, tu ab æterno es, ne mori nos sinas, ceterum eum, o domine, animaduersionem tantu[m]modo esse permittas, & o fortiudo nostra, ipsum nos castigare, duntaxat ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-35974

ſeq̄; obdurent, donec hora uenerit, qua aequè illis accidet, atque Babylonijs, Iudæis, & omnibus id genus Tyrannis. Nam ubi nunc ſunt, qui CHRISTO illudebant: Sperauit in Deum, liberet em nunc, ſi uult? Vbi Deus illorum, cui uictoriam referebant acceptam? CHRISTVS permansit, ipſi ut puluis agri, ſic diſperſi, & euanidi facti ſunt. Qua ex re, nos quoque conſolationem hodie recipere poſſumus. Nam & hora non longo poſt tempore aderit, qua de noſtris Tyrannis, Epiſcopis & Sacrificis dicitur: Vbi ſunt? Vbi nam Deus illorum nunc eſt? Vbi preçioſa iuſtaq̄; illorum cauſſa? Vbi Catholica eorum Eccleſia? Quò ſe nunc proripuerunt, qui dicebant: Sine, Euangelium tuum & Chriſtus tuus auxilietur tibi. Quòd uero iam triumphant, inſaniunt, audaces ac temerarij ſunt, ac uictoriam Deo ſuo tribuunt, id eò pertinet, ut alacriter impingentes, ſtulti, indurati fiant, adeoq̄; ad animaduersionem matureſcant, & tametsi eis prædicetur, haudquaquam tamen credant, ſed magis derideant, ne conuertantur, & ſalui fiant.

Sed tu domine deus meus, ſanctus meus, tu ab æterno es, ne mori nos ſinas, ceterum eum, o domine, animaduersionem tantummodo eſſe permittas, & o fortitudo noſtra, ipſum nos caſtigare, duntaxat concedas.

Peccatum

ANNOTATIONES.

Peccatum blasphemantium obiurgat hoc loci, eos
 nanque reprehendit, suos uero consolatur, ac tantum
 dicere uult. Quod Babylonij superiores sunt, & tri-
 umphant, nos uero patimur & subiaccemus, non id in-
 causa est, quod Babyloniorum Deus, uerus Deus exi-
 stat, cui tantum potestatis imputant, nec quod ipsi bo-
 ni & iusti, nos uero peccatores & iniusti simus. At
 uero tu Domine es, qui facis hæc omnia, qui nos dere-
 linquis, & illos exaltas. Tua sic uoluntas est, quod ipsi
 dum nesciunt, aduersum te pugnant, quod tu illis im-
 pertis, ut potentiam & uictoriam, suo idolo impu-
 tant. Sunt autem due res, ob quas ita soleas facere.
 Prior, quod eorum malitia, ceu uirga uteris, qua ele-
 ctos tuos corrigas, ut Esaiæ. 10. Assur, inquit, uirga
 mea. Et Apocal. 3. Quem amo, castigo. Posterior,
 quod impingant, & super huiusmodi consilio tuo,
 quod non nouerunt, stultescant, & postea intereant,
 ut supra narratum est, & deinceps in. 3. Capite memo-
 rabitur. Est enim uulgare uerbum, Postquam satis pu-
 erum castigat parens, uirgam in ignem proiecit.

Orat ergo Propheta, ut Deus apud castigationem
 illam permanere sinat, nec prorsum Iudaicam gētem
 abolere uelit, unde in persona populi ait: Domine de-
 us meus, sanctus meus. Nam nullus, usquam terrarum,
 populus, uerum Deum norat aut colebat, præter so-
 los Iudeos, unde & ipsi modo dicere potuerunt, Deus
 meus. Vocat autem Deum, sanctum suum, ut solēt Pro-

phete, Deum, Sanctum Israel adpellare, Psalmo 89.
 Dominus scutum nostrum, & Sanctus Israel rex no-
 ster. Ita & in hoc loco, Deus meus, Sanctus meus. Idq;
 ideo. Nam ipsi per Deum suum, aliudq; nihil, sancti
 erant, ipso testate Leuit. Ego sum sanctificator ue-
 ster. Quemadmodum & nos, per unum Christum,
 aliudq; nihil, Christiani, hoc est, sancti reddimur, non
 per nostra, uel opera, uel merita &c. Pergit uero,
 Nonne ab eterno es Domine? Ac si dicat: O Domi-
 ne, non est alius prater te Deum ueterem, uerum, eter-
 num Deum, neque quisquam nouus fictus Deus est,
 qualis erat Babyloniorum, & qui in tempore adue-
 runt, & inuenti sunt. Quo tum se ipsum, tum suos
 consolatur, nec non confidenter Babylonicum ridet
 Deum, quem tantopere extollunt Babyloni. Super-
 bum enim animum efficit, si quis nouerit, ac certus fu-
 erit, unum tantum esse Deum, eumq; Deum nostrum,
 sanctum nostrum, qui nobiscum sentiat. Quid enim
 tum uniuersi in terris dii nobis fecerint? Quom ergo
 tu solus Deus noster ac Sanctus noster existas, nos ue-
 ro populus tuus, quod cuncta in manu tua sint posita,
 propitius nobis esse digneris, ne finis nos mori, aut
 funditus per Babylonicos destrui, sed enim puniri et ca-
 stigari, ut semen tamen populo tuo reliquum sit, ut
 promissisti. Hec enim oratio, in Dei promissis funda-
 tur, quibus addixit populo, sese non deserturum eos
 omnino, tametsi non omnes conseruet. Roma. 10.

In Hebraeo

ANNOTATIONES.

In Hebræo textus clarius sonat, quàm germanice reddi possit, in hunc modum: Nonne tu Domine à seculis es, Deus meus, sanctus meus, ne moriamur? Quo compendio se Propheta omnes promissiones completur, atq; miracula, quæ Iudaico populo obtigerant. Perinde quasi dicat: Nosti ne, aut recordaris ne, quòd promiseris nobis esse Deus noster, nec unquam hactenus perire nos permiseris? neq; iam nunc nos interire sinas. Tu enim Deus noster es, in quo uiuimus, & non morimur, ut promissisti. Quod sequitur, huic parti còiunctum est in Hebræo, ac item interrogatorio modo legi potest hoc pacto: Nõne sic est domine, quòd tu ab antiquis seculis deus meus et sanctus meus es, ne moriamur, sed eo pro punitione saltem uteris ò domine, & ad castigationem pones, ò fortitudo nostra? Interrogatorio modo ergo cum deo loquitur, num ita facturus sit, ac tantummodo correpturus. Non quòd ipse ea de re dubitet, uerũ ut ipse demonstrat, quomodo fides in tentatione se habeat, quòd ita infirma appareat, quasi nõ credat, ac ferè mergi ac hesitare uelit, à magna, qua premitur, infelicitate. Quanquam enim fides firma perseueret, fragorem tamen ædit, ac longe secus loquitur, dum in agone consistit, quàm dum superior facta est. Iam & arduum erat populo, ut crederet, se posse conseruari, in hoc Babylonicæ captiuitatis euentu, aut unquam restaurari, ac tale solam esse correptionem. Quare porro sequitur.